

DE PERFECTE VAKANTIE

Proloog

Who cares? De memoires van Julian Griggs

Inleiding

Velen van jullie zullen mij kennen als het slachtoffer van een verschrikkelijke misdaad. Op een donkere novemberavond brak iemand in mijn huis in Edinburgh in en vermoordde mijn mooie vrouw Helen. Hij smoorde haar in haar slaap met een kussen. De misdaad kreeg landelijke aandacht. Velen van jullie stuurden me oprechte steunbetuigingen en ik weet dat jullie mijn ongeloof deelden dat iemand zo'n kwetsbare vrouw iets kon aandoen. Een vrouw die in haar tweeënveertigjarige leven al zo veel tegenslag had gehad.

Tien jaar voor Helens dood waren we betrokken bij een auto-ongeluk. Het rugletsel dat ze opliep verlamde haar onderlichaam. Aan haar hoofdletsel hield ze hersenbeschadiging over – haar cognitieve vaardigheden waren ernstig aangetast en haar impulscontrole was bijna verdwenen. Maar ondanks deze trauma's had ze nog steeds dezelfde pittige persoonlijkheid en doorstond ze haar genadeloze lijden met alle waardigheid waartoe ze in staat was.

Toen ik Helen na een maandenlange ziekenhuisopname eindelijk mee naar huis nam, had ik geen idee van de moeilijkheden die ons te wachten stonden. Zoals veel mensen in soortgelijke situaties, verloren we alles. Onze banen, ons huis, onze onafhankelijkheid. Gedwongen om van een uitkering te leven, worstelden we ons door het leven, maar,

zoals ik vaak tegen Helen zei: we hadden tenminste elkaar nog. Hoe moeilijk het ook te geloven is, het ongeluk maakte de band tussen ons sterker dan ooit.

Terwijl ik deze memoires schrijf, zittend met mijn laptop in een trendy café niet ver van mijn huis in Londen, is het moeilijk te accepteren dat haar moord tot op de dag van vandaag onopgelost blijft. Het is een misdaad zonder motief. Er zijn geld en sieraden gestolen uit ons geplunderde huis en de politie gelooft nog steeds dat een willekeurige vreemdeling het heeft gedaan, met de bedoeling om bij ons in te breken. Een onbekende die uiteindelijk Helen heeft vermoord. Gedachten aan deze persoon houden me 's nachts vaak wakker. Ik kan het niet helpen dat ik me afvraag wat hem of haar ertoe kan hebben gedreven om zo'n schijnbaar zinloze daad te begaan. Eerlijk gezegd ben ik nog steeds verbaasd dat de politie, ondanks een grondig onderzoek, geen aanknopingspunten of een verdachte heeft kunnen vinden. Dit gebrek aan afsluiting heeft vragen opgeroepen die misschien nooit zullen worden opgelost: wie heeft mijn vrouw vermoord en waarom?

Na

Julian Griggs werd wakker bij zonsopgang. Zijn vermoeide ogen keken naar de donkere houten balk in het plafond boven hem en de draaiende ventilatorbladen die eraan hingen. Toen hij zijn hoofd omdraaide, zag hij een paar groene luiken in de gouden gloed van de Mallorcaanse zon.

Olivia draaide zich om en drukte haar warme, stevige lichaam tegen het zijne.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ zei hij.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze met haar schorre stem.

‘Een uur of zes.’

‘Ik ben nog niet klaar om vierenvijftig te zijn,’ zei ze. ‘Ga maar weer slapen, muisje.’ Ze noemde hem kleine muis omdat hij zijn baard tegen zijn kussen wreef als hij sliep, en het ritselende geluid deed haar aan muizen denken.

Hij sloot zijn ogen en dommelde in tot zijn volle blaas hem wekte. Hij maakte zich los van zijn vrouw, klauterde uit bed en liep over de koude terracotta tegels. Op weg naar de badkamer raapte hij Olivia’s zwarte kaftan van de vloer en drapeerde die over de stoel naast de kledingkast. Hij pauzeerde even om zichzelf in de lange, dunne spiegel op de kastdeur te inspecteren. Niet slecht voor een man van negenenveertig. Grijsze lokken hadden zijn donkerbruine haar gekoloniseerd, maar hoewel het bij de slapen dunner was geworden, zat er nog genoeg bovenop. Een keurig grijs sikje had zijn eens zo groe-

zelige baard vervangen en tegenwoordig waren zijn donkerbruine ogen niet langer bloeddorlopen en dof van het slaapte kort.

Er waren bijna vier jaar verstreken sinds Helens dood en in die tijd had hij veel aan zijn uiterlijk gewerkt. Zijn lichaam was sterker en gespierder geworden dankzij regelmatige bezoeken aan de sportschool en de training die hij vorig jaar had doorstaan voor zijn inzamelingsmarathon. Zijn buik had sindsdien een lichte pens ontwikkeld. Julian kneep in dit overvloedige vlees terwijl hij zichzelf in de spiegel bekeek. Met zijn lengte kon hij wel een paar extra kilo's dragen, maar hij wilde zich niet weer laten gaan.

In de badkamer opende hij het kleine raampje in de dikke witte muur achter het toilet en staarde naar buiten terwijl hij zich met korte, klaterende stralen leegde. Gisteravond waren ze in het donker uit Londen aangekomen en hij had geen kans gehad om van het uitzicht vanuit de villa te genieten. De zon moest nog opkomen boven de top van de berg Teix en de lagere heuvels van de Serra de Tramuntana lagen in de schaduw. In de verte zag hij de terracotta daken van het dorp Deià. Prachtig. De lucht die hij zijn longen inzoog was koel, maar de blauwe Mallorcanse lucht beloofde een warme dag in het verschiet.

Hij zag een grote vogel boven hem cirkelen, met gespreide vleugels. Aan de langzame majesteit waarmee hij over de stroming gleed, kon hij zien dat het een roofvogel was. Een havik, dacht hij, of een adelaar. Hij hield zijn adem in en keek naar de vogel, geïntrigeerd door zijn gratie en dreiging.

Toen hij terugkwam in de slaapkamer, vond hij Olivia op haar rug liggen, met haar bleke, sproeterige kuit die onder het laken uit stak. Toen hij naast het bed stond, kreeg hij het verontrustende idee dat hij misschien nog sliep. Hij vreesde dat zijn nieuwe werkelijkheid een droom was. Een onzekere droom die elk moment in duigen kon vallen.

Hij klom naast zijn vrouw, met de bedoeling om zijn hoofd op haar zware borsten te laten rusten, maar ze reikte tussen zijn benen en nam hem vast met haar grote droge handpalm.

‘Kom hier, muisje,’ zei ze.

Nadat Julian klaar was met aangename, onavontuurlijke seks met zijn vrouw, rolde hij van haar af en lag hij uitgeput in haar armen, haar hartslag razend onder zijn linkeroor.

‘Vierenvijftig,’ zei Olivia. ‘Waar blijft de tijd?’

Hij wilde niet zeggen dat ze er jonger uitzag dan haar leeftijd. Dat deed ze niet en ze kon niet tegen vleierij. Hij bewonderde haar gebrek aan ijdelheid, een van haar vele goede eigenschappen. Ze had het opgegeven om haar kortgeknippte kastanjebruine haar te verven. Ze had een lange brede neus en grijze ogen met zware oogleden, maar ze straalde een warmte uit die Julian troostend vond.

‘Ik vind je een heel aantrekkelijke vrouw, Olivia Pearson,’ zei hij.

Ze kuste zijn voorhoofd. ‘En jij, Julian Griggs, bent echt een goede man.’

Het bonzen van haar hart maakte hem plotseling ongemakkelijk en hij moest overeind gaan zitten. ‘Zullen we de jarige eens een ontbijtje geven?’

‘Ik rij naar Deià en haal wat gebakjes.’

‘Goed idee. Ik ga met je mee.’

‘Nee, je moet zwemmen. Ik weet hoe erg je ernaar hebt uitgekeken.’

Dat was waar. Hij had zichzelf beloofd om elke ochtend voor het ontbijt te gaan zwemmen.

‘Hoe zit het met je ochtendwandeling?’ vroeg hij.

‘Ik begin morgen.’

Olivia nam een douche en kwam er al na drie minuten uit. Ze vond het niet goed om water te verspillen. Zelfs als ze langer had willen blijven douchen, zou het oude, wispelturige boilersysteem van de villa dat niet toestaan. Ze droogde haar lichaam vluchtig af voordat ze haar handdoek op de grond liet vallen. Julian keek met halfgesloten ogen naar de schoonheidsroutine van zijn naakte vrouw – een borstel die snel door haar natte haar werd gehaald, een vluchtig laagje goedkope vochtinbrengende crème op haar gezicht.

‘Juist.’ Ze pakte de zwarte kaftan van de stoel en trok hem aan. ‘Zal niet lang duren.’ Ze duwde haar voeten in zwarte Birkenstock sandalen en wuifde Julian een kus toe. Toen ze de kamer verliet, sloegen haar schoenzolen tegen de tegels, een geluid dat Julian geruststellend vond. De soundtrack van zijn nieuwe leven. Zelfs thuis, in hun herenhuis in Bloomsbury, droeg Olivia sandalen of sloffen en hij kon haar altijd horen rondhuppelen. Hij hoorde haar door de hal lopen en de trap af dalen.

Zodra hun gehuurde Fiat 500 op de binnenplaats startte, werkte Julian zichzelf uit bed en trok de nieuwe zwembroek aan die hij in een hippe winkel in Covent Garden had gekocht. Dezelfde winkel waar hij zichzelf had getraakteerd op de Ray-Ban-zonnebril met schildpaddenpatroon die hij nu boven op zijn hoofd zette.

Nadat hij een handdoek uit de badkamer had gepakt, liep hij op blote voeten de slaapkamer uit en de terracotta tegels van de gang op. Hij passeerde nog een slaapkamer, de grote badkamer en de zitkamer boven met zijn crèmekleurige banken en kleurrijke tapijten. Zijn voeten bewogen zich over het gladde donkere hout van de trap naar de begane grond, waar ze overgingen in wit gemarmerd keramiek. Hij liep over deze koude tegels langs de logeerkamer en sloeg linksaf een ander smal gangetje in dat naar de keuken leidde, een grote ruimte met traditionele kenmerken – een rechthoekige stenen gootsteen en kasten gemaakt van hetzelfde donkere hout als de deuren en raamkozijnen van de villa. Vanaf hier leidde een trap

hem naar beneden naar een schaduwrijke eetkamer met een ronde eiken tafel en twee openslaande deuren die Julian opentrok.

Hij stapte het terras op. De terracotta tegels onder zijn voeten, kleiner dan die binnenshuis, gaven al warmte af. Boven hem hing een bladerdak van knoestige wijnranken rond een metalen frame om beschutting tegen de zon te bieden. Het was pas de eerste week van juli, maar hij kon de hitte al voelen als een aparte entiteit waar hij zijn vakantie mee zou moeten delen.

Hij staarde naar het uitzicht waarvan hij niet kon geloven dat het van hem was. De lucht, uitgestrekt en onbewolkt. De Middellandse Zee, die zich in de verte uitstrekte als een grote blauwe droom. Op een recente borrel van een van Olivia's Londense vrienden had Julian zijn vrouw horen zeggen: 'Wij zijn deze zomer in Mallorca. We hebben daar een villa.'

Wij.

Blauwe keramische potten gevuld met vetplanten en kruiden sierden de randen van het betegelde terras. Julian liep voorbij de winterharde planten, op een strook vergeeld gras omringd door geraniums en mediterrane madeliefjes. Met de droge sprietten die onder zijn voetzolen kriebelden, liep hij naar de plek waar twee citroenbomen een laag bladerdak vormden over een stel rotsachtige treden. Hij stopte om de wasachtige, gebobbelde schil van een rijpe citroen aan te raken, verblind door zijn groeiende aanwezigheid.

Hij liep de treden af die naar het terras bij het zwembad leidden en pauzeerde op de derde trede van beneden om een verdwaald steentje weg te vegen dat zich in de bal van zijn rechtervoet had genesteld. Hij werd omringd door weelderige en roze bloemen. Ze bedekten de lange muur die langs één kant van het zwembadterras liep. Door een opening in de bloemen kon hij vier houten ligstoelen met marineblauwe kussens zien en vlakbij een ronde, smeedijzeren tafel en vier bijpassende stoelen.

Toen hij het terras op stapte, werd hij begroet door het twintig meter lange zwembad van de villa, waar een briesje het lichtgroene

water deed rimpelen. Twee libellen achtervolgden elkaar aan de overkant. Vechtend of flirtend; hij kon niet zeggen welke van de twee.

Hij legde zijn handdoek over de rugleuning van een van de smeedijzeren stoelen en keek uit over zee. Aan de rand van het terras liep het land af, bedekt met een reeks met struikgewas begroeide terrassen, bevolkt door olijfbomen en johannesbroodbomen. Ergens daar beneden liep een pad dat uitkwam op het nabijgelegen kustpad dat van Deià naar Sóller liep. Olivia wandelde graag een deel van het pad voor het ontbijt, en ze hadden afgesproken om samen een paar langere wandelingen langs het kustpad te maken als het weer niet te warm was.

Terwijl hij naar het diepe gedeelte van het zwembad slenterde, zag hij dat een deel van de nabijgelegen rotstuin was ingestort. Grijze en gele rotsen waren op de tegels gevallen. Misschien moesten ze iemand van Casa Feliz, het vastgoedbeheerbedrijf in Palma, laten komen om het te repareren?

Julian stond in de schaduw van een groep hoge aleppodennen en zwaaide zijn armen even heen en weer voordat hij in het zwembad dook. Het ijskoude water deed zijn adem stokken in zijn borst. Hij kwam naar adem happend boven en liet een paar seconden later een opgewonden brul horen. Door zijn lengte kon hij in het diepe gaan staan en stak zijn hoofd ruim boven het water uit. Hij stuiterte op en neer om zich aan de temperatuur aan te passen voordat hij zich van de kant afzette en zich in een ritmische schoolslag stortte. Duw, trek, adem. Duw, trek, adem. Zijn ledematen los en vrij, zijn lichaam gewichtloos in het water. Over minder dan drie weken zou hij vijftig worden, maar hij voelde zich fitter dan ooit. Nu hij een minder stressvol leven leidde, had hij zelfs zijn bloeddrukmedicatie niet meer nodig.

Hij zwom vijftien baantjes voordat hij pauzeerde. Hij hield zich vast aan de rand van het zwembad en staarde omhoog naar de traditionele Mallorcanse villa die ooit van de ouders van zijn vrouw was geweest en nu van haar.

Villa Soledad. Hij bewonderde de dikke muren met roze en honingkleurige stenen uit de nabijgelegen bergen, de ramen met groene luiken en het schuine terracotta dak. Een droomhuis, dacht hij met een glimlach.

‘Lieverd.’ Olivia’s stem klonk vanuit de villa. ‘Ik ben terug.’

‘Jezus.’ Hij bukte zijn hoofd toen een enorm insect op hem af dook. Hij had de vorm van een wesp, de zwartblauwe huid van een kever en hij bromde hard, waardoor hij twee keer zo groot klonk. Hij moest het drie keer wegslaan voordat het zijn interesse verloor.

‘Julian.’

Hij hees zichzelf uit het water. ‘Kom eraan.’